

Škofov na nagovor na 4. vseslovenskem srečanju mož na Sladki Gori 12.4.2025

<https://skofija-celje.si/nagovor-skofa-maksimilijana-na-vseslovenskem-srecanju-moz-na-sladki-gori-12-4-2025/>

Spoštovani moške, povabim vas, da škofovo besedo nekajkrat preberemo in si izpišemo tisto, kar se nas tiče in nam je pomembno za naše konkretno poslanstvo. Naj nam pomagajo vprašanja za osebni premislek in skupni pogovor:

1. Kje pri meni Križani in Vstali Kristus želi najbolj vstopiti?
2. Vstali Kristus sme kliče in želi obujati mene in druge tudi po mojem življenju. Katero je moje temeljno poslanstvo in klic na katerega mu odgovarjam?
3. V katerih dejavnostih in notranjih držav mi je moj starejši brat sv. Jožef najbližji in zakaj?

Hvala vam, moške in blagoslovljena srečanja. Vili

Dragi bratje!

Že ta beseda v pozdravu mi je nenavadna, ker redko ali morda nikoli ne pozdravljam zbranega občestva samo z besedo *bratje*. Res sem zelo vesel, da smem z vami obhajati to romarsko jubilejno svetoletno slavlje na tem čudovitem romarskem kraju pri Devici Mariji na Sladki gori. V tem svetišču srce otopli, ko gleda te prizore lepote, ki odsevajo s sten in stropov te cerkve. Ti govorijo po eni strani o preizkušnjah in trpljenju človeškega življenja, po drugi strani pa o ljubezni, bližini in dobrosrčnosti Boga, ki se še na poseben način kaže v naši Devici Mariji.

Pozdravljam gospoda župnika Vilija, ki se trudi, da bi vas zbiral in utrjeval v tem temeljnem in osnovnem poklicu biti moški, biti pristni ljudje, ki jih je Gospod kliče, da izpolnijo svojo nalogo.

Cvetna sobota

Vaš svetoletni romarski shod poteka prav na cvetno soboto, na dan, ko se po eni strani počasi zaključuje naša romarska pot posta. Hkrati pa se, če gledamo Jezusa in njegovo življenje z učenci, **zaključuje njihova priprava na ključni dogodek, ki se bo zgodil v mestu Jeruzalem**. Po treh letih bivanja, učenja in hoje učencev z Jezusom, ko jih je uvažal v resnico Božjega kraljestva in skrivnost njihovega poslanstva, zdaj stojijo pred tem velikim svetim mestom.

Na nek način so bili tudi oni takrat priča 'moškemu romanju' Jezusa z dvanajsterimi, ki so ga prepoznali kot obljubljenega Mesijo, ki pa se je vedno znova nekako izmikal njihovim predstavam, v čem je pravzaprav njegova moč in kaj je tisto, kar v resnici osvobaja.

Želeli in pričakovali so nekoga, ki jih bo osvobodil z močjo. In ta obljubljeni Mesija zdaj stoji s svojimi dvanajsterimi pred tem svetim mestom, da vstopi vanj. Na eni strani slišimo vzdiklanje, veselje, hozana Davidovemu sinu, to navdušenost množic, ki trgajo palmove veje za pozdrav, na drugi strani pa vidimo zadržane in nezaupljive poglede, ki ne morejo verjeti, da bi to mesto moči, ta trdnjava postave lahko sprejela za osvoboditelja nekoga, ki ne verjame v silo moči in črke postave, ampak hoče nekaj več in globlje.

Odvezani osliček

Ena podrobnost nam pade v oči in ušesa ob poslušanju tega evangelija Jezusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem. Podrobnost, ki jo ne bi pričakovali – privezani **osliček**, ki se v odlomku pojavi kar trikrat. Ko se Jezus bliža mestu, pravi dvema učencema: »Pojdita v vas, ki je pred vama. Ko prideta vanjo, bosta našla privezanega oslička, na katerem še nikoli ni sedel noben človek. Odvezita ga in odpeljita! Če vaju kdo vpraša, zakaj ga odvezujeta, recita takole: »Gospod ga potrebuje.« (Lk 19,30-31)

V tem majhnem simbolu je izrečena velika resnica Gospodovega prihajanja in njegovega poslanstva. **Prihaja ne z močjo in prihaja ne sam.** Ko prihaja, si želi pomagati z nekom, ki je zvezan, ki se zdi nekoristen in nepomemben, ki je v tistem času veljal za žival ubogih, tistih, ki si niso mogli privoščiti več.

Odvežite ga. Drugo, kar nam ta podoba govori o namenu njegovega prihoda pa je, da bi nas odvezal in da bi postali svobodni in koristni kljub svoji šibkosti. Kot ta osliček, čeprav šibek in majhen, neslaven v očeh tega sveta, a ko je odvezan, lahko hodi in je koristen.

Cvetna sobota je tudi za nas praznična **priprava na vstop v to skrivnost velike noči**, ki se tudi ne bo zgodila v znamenju hozane, aleluje in slavljenja, ampak na človeka zelo nevreden način – na križu na veliki petek. Na način izdaje, zatajitve in Božjega sestopa v objem učencev, ki ga bodo izdali v roke ljudi, ti pa ga bodo bičali in nenazadnje umorili.

Zgodila se bo v sestopu Božjega veličastnega in ljubljenega Sina na les križa, kjer bo postal enak razbojnikom in na koncu zavpil: »*O Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?*« Zgodila se bo ta velika resnica našega Boga, ki nam je izkazal zvestobo in ljubezen do konca, tako da je **vstopil tja, kjer ga človek najbolj potrebuje** – v njegovo šibkost, greh in smrt.

Jubilejno leto

Naše romanje letos obhajamo v svetem jubilejnem letu, katerega srčika in temeljni namen je prav to, kar smo na nek način prepoznali v tem ubogem oslu: **osvoboditev, razvezati se.**

Zgodovina svetega leta je pravzaprav prazgodovina, ki se dotika stvarjenja človeka in sveta. Bog je že na začetku stvarstva, ko je vse ustvaril, vse izročil človeku: »Vse je tvoje. Nad vsem gospoduj. Spoštuj pa svetost in nedotakljivost življenja, ki je središče, ki te bo vedno znova varovalo in kamor se boš lahko vedno znova vračal.« Ta svetost in nedotakljivost je bila na začetku drevo spoznanja in življenja: »Ne dotikaj se ga, ne posegaj po njem. To te bo varovalo, da boš ostal svet, da boš ostal gospodar, ne pa suženj.«

Bog je človeku naročil, naj šest dni dela, sedmi dan pa je dan počitka, dan svetosti, dan, ki naj ga občuduje in sprejema. Dan, ob katerem se zavedaš, da nisi ti Bog, da si ustvarjen, da si prejemnik. In ta svetost sedmega dneva bo dala moč in svobodo vsemu tvojemu času.

Zato **obhajamo jubilejno leto, da se spet zavemo, kdo smo**: da smo obdarovani, da nam je vse dano, da moramo kaj tudi odpustiti in izpustiti iz rok. In tisto, kar najtežje izpustimo, je prav naš greh, ki se prilepi na tisto, kar nam je najsvetejše in najdragocenejše – na naše odnose. Greh je kot neke vrste pijavka, ki se zareže tja, kjer je izvor krvi, izvor življenja. To pa so naši odnosi.

Zato je prvi poziv in prva milost svetega leta prav to, da nas Gospod vabi v osvoboditev, v poglobitev, v očiščenje in osvoboditev naših odnosov. Ta pa se seveda dogaja postopoma, ko odkrivamo, kdo smo, kaj si želimo, kaj potrebujemo in kdo nas kliče.

Zato je tisti drugi vidik svetega leta prav ta vidik **romanja**. Sveti oče Frančišek je še posebej naslovil to sveto leto: **Bodimo romarji upanja**. Biti kristjan že samo po sebi pomeni biti človek upanja. Ne moreš biti kristjan, če nimaš upanja. Naša srčika je, da smo ljudje upanja, ki imamo večno prihodnost, ki nam jo daje Bog, v katerega verujemo.

Romanje nam želi utrditi to zavest, **da smo na poti, da naše življenje tu na zemlji ni večno**. Vse je zelo dinamično. Danes smo, jutri nismo. Vse mine. Biološko življenje vsem nam iz dneva odhaja, a ne brez smisla. Tako kot ni brez smisla gnojilo, ki ga mora kmet voziti na njivo. Tudi ta gnoj ima smisel, da daje življenje temu, kar bo na tej njivi zrastle. Njivo pa je potrebno negovati, da bo obrodila npr. pšenico. Pa

tudi ta pšenica nima smisla sami v sebi. Ne bomo je pospravili pod nek podstavek, ampak jo bomo porabili.

Tako se dogaja z vsem. **Naše moči same zase nimajo smisla.** Tudi naše zdravje nima smisla samo po sebi. Prošnja: *Samo, da bo zdravje, pa bo vse*, ne zdrži. Tudi zdrav človek je lahko nesrečen in mu zdravje nič ne pomaga. Na romanjih se lahko učimo, da smo na poti, ki pa nas vse nekam usmerja.

Na pot v življenje nas je nekdo poklical. Kaj je poklic? Vsako življenje, ki se živi, je pravzaprav poklicano. **Poklic pomeni živeti v srcu nekoga, ki me je poklical.** Zavedati se poklica pomeni zavedati se odnosa. Nekdo me je poklical, nekdo me ceni, nekdo me pozna. Nisem prah v kozmosu.

Prvi poklic, ki smo ga vsi dobili, je bil že poklic naših staršev, ki so me iz ljubezni in bližine sprejeli v to življenje, v katerem nismo slučajno. Nekdo me kliče v odnos in prečiščevati in živeti ta poklic živeti, pomeni dajati smisel življenju. **Ko se zavedam, da ima moja pot smer, dobijo tudi vse vsakdanje stvari svoj pomen.**

Vse dobiva svoj pomen, tudi moje trpljenje in nemoč. Če imamo v sebi milost vere, potem pa vemo, da je bistvo Boga prav to, da kliče v odnos. Ustvaril nas je iz ljubezni, da bi imeli življenje in ga imeli v polnosti.

Da bi lahko vztrajali na tej poti, prečiščevali odnose in sledili temu klicu, pa se je potrebno odločati. Klicev okoli nas je veliko. Razločevati klice je umetnost. Resničen klic ni barvit in bombastičen, ne bo nam obljubljal zastoj življenja, ne bo nam dajal utopij. **Pravi klic želi priti do srca.** Do srca pa lahko pride samo kri, ki pomeni življenje, ljubezen, resničnost. Kri pa seveda tudi stane. Zato se je potrebno vedno znova odločati.

Odločati se

Ko gremo na pot, moramo narediti načrt. Za stopiti na pot se je potrebno odločati: od-ločiti se od nečesa in odločiti se za nekaj. To je naša vsakodnevna borba. Vsak dan se moram odločiti, da vstanem, da živim, da nekaj naredim.

Vaš prijatelj in brat Aleš Čerin je pred časom dal na splet svojo [meditacijo o prvem psalmu](#), ki ji je dal pomenljiv naslov: **Samo dve poti v življenju sta.**

Blagor človeku, ki ne hodi po nasvetu krivičnih, ne stopa na pot grešnikov in ne poseda v družbi porogljivcev, temveč se veseli v Gospodovi postavi in premišljuje njegovo postavo podnevi in ponoči. Tak je kakor drevo, zasajeno ob vodnih strugah, ki daje svoj sad ob svojem času in njegovo listje ne ovane; vse, kar dela, uspeva. Ni pa tako s krivičnimi, temveč so kakor pleve, ki jih veter raznaša. Zato krivični ne bodo obstali ob sodbi, ne grešniki v zboru pravičnih. Zakaj Gospod pozna pot pravičnih, pot krivičnih pa vodi v pogubo. (Ps 1,1-6)

Pot pravičnih je pot poslušanja. Tisti, ki želi hoditi po poti pravičnih, se mora učiti poslušanja in imeti držo zaupanja in vere. Krivičen pa je tisti, ki zavestno zavrača Boga in ga ne priznava. Tisti, ki se dela Boga in je njegov bog njegov ego, edina avtoriteta pa on sam.

Bodite pozorni, kot pravi Aleš Čerin, na ta trikratni *ne hodi*: ne hodi po nasvetih krivičnih, ne stopa na pot grešnikov, ne poseda v družbi porogljivcev.

Hudi duh bo stvari vedno zbanaliziral, češ da so vse poti enake. A le dve poti sta v življenju človeka. Pot pravičnega, ki živi v skladu z Božjo voljo, ki je poslušen, ki ima zaupanje in vero. In pot krivičnega človeka, ki zavestno zavrača Boga in ne priznava njegove avtoritete. **Ni neke tretje srednje poti.** Pot, ki

je nekaj vmes, postopno pripelje na pot krivičnih, ko človek najprej posluša nasvete hudega duha, potem hodi v njegovi smeri in na koncu posedla in se norčuje iz Boga, kot žaba ki se počasi kuha.

Sveti Jožef

Naj zaključim s svetopisemskim modelom tega pravičnega človeka, ki je sveti Jožef. O njem že veliko veste in je vaš spremljevalec in priprošnjik.

Tri stvari, kako živeti pot pravičnih, se na močan in nevsiljiv način kažejo prav v svetem Jožefu. Poznate njegovo zgodbo iz evangelija, kako je slišal o tem, da je Marija noseča in v svojem srcu premišljeval, da bi jo na skrivaj odslovil. In ko je to premišljeval v svojem srcu, se mu je v spanju prikazal angel in mu rekel, naj nikar ne stori tega. Ko se je zbudil, je vzel ženo k sebi in dal otroku ime Jezus.

V Jožefu vidimo tri poti pravičnih, teh smeri, k katerim smo vsi poklicani:

Soočiti se

Soočiti se, boriti se z Bogom in s samim seboj. Bog želi, da se z njim resno soočimo, da mu tudi resno oporekamo, ko ga prepoznamo kot silnega in zvestega, sebe pa kot polnega šibkosti, zaradi katerih ne verjamemo vase in nas je sram. Bog pa nam pravi: **»Nisem te poklical popolnega. Kličem te zvestega, kličem tebe točno takega.«** Rezultat tega boja bo, da bo človek končno sprejel lahko Boga in samega sebe.

Umolkniti

Jožefu Bog spregovori v sanjah, ko obmolgne in potem zaspi po tem težkem boju. Sanje v antiki pomenijo pravzaprav smrt. **Ko človek izpusti iz svojih rok svojo moč, ima Bog prostor in čas, da spregovori in te nagovori.**

Spustiti iz rok to, kar me najbolj ovira, pa seveda ni lahko. Kako naj izpustim iz rok, če pa mi je Bog že na začetku stvarjenja rekel: »Gospoduj in upravlaj to, kar ti dam.« Ta skrivnost tudi za Božjega Sina ni bila lahka. Bil je poslan, da osvobodi ljudstvo sovražnikov, potem pa je moral vse izpustiti iz rok, nazadnje še svojega duha.

Storiti dejanje ljubezni

Ko se je Jožef zbudil, je vzel ženo k sebi in dal otroku ime Jezus. Vzel je ženo k sebi, zavedajoč se, da ne pripada njemu in da ta otrok ni njegov. Ta tretji korak pomeni sprejeti nekoga, zavedajoč se, da ni moja last in moja posest. Moja naloga je samo ta, **da mu dajem varnost, prostor in življenje.** To je tisto veliko poslanstvo, da lahko življenje živi in preživi.